

СЛЕЗТЕ ОТ ТРАМВАЯ МИ

– Трамвай номер 1 минаваше оттук преди – разказва Замба, докато се разхождат по улица „Марionетна“, – но хората от този квартал рядко го напускат. А онези от останалите квартали не ходят тук. Така че просто махнаха тази линия.

Нелсон поглежда към голямата къща, която са оставили зад себе си. Вижда как очите на гущера блесят горе на покрива. Пред тях минава мъж, облечен в черно палто, и влиза в една уличка с поочукани кошчета за боклук. Нелсон разбира защо хората не идват тук много често.

Старите релси, пълни с боклуци и прах, още са си на мястото. Двамата със Замба ги следват в посока центъра. Постепенно улиците стават по-широки и по-чисти. Витрините на магазините вече не са толкова прашни, а облечените им в престилки собственици отключват вратите им с дрънчене, по което си личи, че винаги отварят точно навреме.

Както е известно, тигрите имат по-добър слух от повечето хора, така че Замба чува шума от трамвая много преди Нелсон. След известно време зърват един страховтен трамвай, който се движи по една улица малко пред тях. Виждат и блестящия му номер – 4.

– Там! – извиква Замба и хуква напред. На Нелсон му се струва трудно да тичаш само на задните си крака, когато си устроен да се движиш на четири. Замба пуфти

шумно, а торбата, метната през рамото ѝ, дрънчи. Трамвайът се отдалечава много преди да стигнат до него. – Как ги спира човек? – пита Замба, пуфтейки. Опашката ѝ се движи неспокойно, а на лицето ѝ е изписано разтревожено изражение.

– Ама, Замба, никога ли не си се возила на трамвай? – извиква Нелсон.

– Не – тихо признава тя, – мислех си, че хората не искат на тях да се качват тигри.

– О, разбира се, че искат – уверява я той. – Толкова много пъти съм се возил с мама. Лесно е. Трябва просто да намерим някоя спирка. Там спират.

Виждат спирката зад ъгъла. Първо идва трамвай, на чиято табелка отгоре има седмица, а после един с четворка. Нелсон протяга ръка.

Трамвайът спира пред тях със стържене. Вратите се отварят със силно „пшшшт“, след което Нелсон се качва първи. Тогава ватманът забелязва тигъра, който се опитва да провери раираната си глава и едрото си тяло през тесните врати. Мъжът пита бързо и много отчетливо:

– Имате ли билети?

– Не, всъщност нямаме – признава Нелсон, чувствайки се глупаво, задето е забравил това с билетите. – Откъде се взимат?

– Не се ВЗИМАТ. Купуват се – обяснява ватманът. – Ако обичате, слезте от трамвая ми.

Замба вече е отстъпила обратно на улицата и разтревожено подръпва Нелсон за ръката. Той слиза и вратите се затварят. След това трамвайът бързо си продължава по пътя.

– Аз съм виновна – изхленчва Замба, заравяйки лице в лاپите си. – Нали ти казах, че не позволяват на тигри да се возят на трамваи.

– Не, не, Замба! Изобщо не си виновна! – успокоява я Нелсон. – Просто трябва да имаме билети. Това се отнася за всички. Дори и когато отивам някъде с мама.

– Наистина ли? – пита Замба и вдига поглед. – Позволяват ли на тигри да се возят на трамвай? Ако имат билети?

– Разбира се – отвръща Нелсон.

– Никога не съм се возила на трамвай. Абсолютно никога. – В очите на Замба блестят сълзи, а муцуната ѝ е влажна. – Откъде, мислиш, можем да вземем билети?

Нелсон се оглежда наоколо и размишлява известно време. Какво се прави в такива случаи?

– Трябва да намерим място, където продават билети – решава накрая той. – А после ни трябва пари, с които да ги купим.

– Остави това на мен! – заявява Замба, махайки с опашка. – Торбата ми е пълна с празни шишета и буркани. Просто трябва да намерим магазин, в който да ги предадем.

– Но тези пари не ти ли трябва за храна? – пита Нелсон.

– Разбира се, но само да намерим майка ти и тя сигурно ще ти даде нещо за ядене. Тогава можеш да ми подхвърлиш едно парченце, нали?

– Естествено – уверява я Нелсон, вече вкусвайки топлите сандвичи с наденица и кашкавал на майка си. – Ама мама сигурно ще предложи нещо за ядене и на теб!

– Мислиш ли? Наистина ли би дала храна и на мен? – пита Замба. – В такъв случай имаш адски мила майка.

– Разбира се, че би ти дала – уверява я Нелсон и при мисълта, че има адски мила майка, го обзема топло чувство.

празни буркани в кошчета за боклук и под пейки. Замба намира доста. Торбата се напълва, така че трябва да извадят куфара на Нелсон и да сложат няколко буркана и в него.

– За тези би трябвало да ни дадат доста – отбелязва Замба и посочва към поредния празен буркан, който се търкаля под един храст. – Вземи онзи ето там. – Нелсон пропъзлява под храста и протяга ръка към буркана. Когато обаче го хваща, не успява да го помръдне. Някой го държи от другата страна на храста. Момиче, което изглежда ядосано.

По-високо е от Нелсон, но не много. Има рошава

коса и носи риза на петна, а около врата ѝ е увит дебел шал на точки. Нелсон решава, че ако някой прилича на сгазената котка на някаква леля, то това е тя. При всички случаи отговаря на описанието много повече от него. Но не казва нищо.

– Аз го видях първа. Мой е! – изсъсква тя и издърпва буркана. След това изпълзва изпод храста и вижда тигъра с изгубилата блясъка си козина и опърпаното палто. Накрая вдига ръце и му подхвърля буркана.

– Ти го вземи. – После поглежда към куфара на Нелсон. И знака „ПР“ с червената гранична линия на бял фон. Присвива очи и се взира в Нелсон.

– Доносник! – отсича тя и плюе на земята. Лицето ѝ изглежда така, сякаш току-що е изяла лимон. – Внимавай с този – съветва тя Замба, след което се обръща и побягва. Прескача храсти и огради и накрая изчезва зад един ъгъл.

– Защо каза това? – чуди се Нелсон. – И какво означава доносник?

– Нямам идея – отговаря Замба.